

Забравените протести и незабравимите избори

Иван Даракчиев

Най-важното събитие от новата история на България (XXI век)

Тия дни се навършват четири години от първата голяма мирна всенародна протестна вълна в историята на българската “Демокрация”. Освен със спонтанното ѝ възникване, масовото участие и нестихващите с месеци действия на протестиращите, тази вълна на народното недоволство се характеризира и с един нечуван и невидан дотогава акт – самозапалването в знак на протест, истински прецедент в хилядолетната история на българите.

Протестите имаха въздействието на невероятно силен шок в българското общество – бихме могли да го сравним със земетресение с амплитуда 9 по скалата на Рихтер¹, още повече, че се появиха и вторични сътресения, включително и по-късни самозапалвания. Всичко това ни даде основание да твърдим², че тази първа протестна вълна постави началото на българската революция в 21^{ви} век. Кога тя ще приключи зависи изцяло от Негово Величество Българският Народ – това днес ние не знаем, но едно е сигурно: никоя революция не остава недовършена /1/.

С много малко изключения, медиите в света почти нищо не съобщиха за потресаващите събития в една от гордите държави-членки на Великия Европейски Съюз – изворът на въображаеми мъдрости наричани “европейски ценности”, клубът на богатите, едното членство в който предизвиква само завист... Разбираемо е – не върви никак богатите да протестират масово месеци наред, та да вземат и да се самозапалват (просто от яд, че не им обръщат внимание?)... Та в един момент се стигна и до това, Foreign Policy Magazine, органът на прословутия Council of Foreign Relations, да пусне една статия, която може да се тълкува – освен като нескопосен и ужасяващо противен опит за омаловажаване на значението и тревожната важност на събитията – и като чиста проба подигравка с душевния свят на отчаяните от мизерията, която дойде вместо очакваното благоденствие. Никой никъде не реагира на тази гадна антибългарска наглост, с изключение на нас, непослушковците /2/. Номенклатурата и сервилният ѝ антураж бяха заети с къде по-важни (за самите тях) неща, отколкото е омерзението на репутацията на българите в света³.

След първоначалния шок – поради автопромитите от собствената си пропагандна машина мозъци⁴ –

1 Ако не бяха мирни (изключая инцидентни опити за провокации), а – чисто хипотетично – бяха довели до сериозни кървави стълкновения, в резултат на които полиция и армия бяха застанали на страната на народа (обявен международно за сбирщина от “терористи” и “екстремисти”), и бяха смъкнали от власт политическия “елит”, тоест виновниците за националната катастрофа, които ние наричаме съвкупно Номенклатура, амплитудата на сътресението несъмнено би била оценена на 10 по Рихтер.

2 Виж “Бюлетин №7” на http://zaedno.mobi/Zaedno/Novini_ot_ZAEDNO.html.

3 Самото заглавие на статията в превод гласи “Самозапалването в България не е чак такава новост, както бихте могли да си помислите”, а авторката привежда “данни”, според които средно годишно в България се очаква да има 7.4 самозапалвания. При положение, че до него момент бяха регистрирани “само” 5 такива, интуитивно следва, че няма причини за паника или дори за тревога – с други думи, като станат 8, може и да се затревожим...

4 Никой от армията сервилни “политолози”, “социолози”, “антрополози” и пр. никога не е и помислял да види друго, освен изискуемите от “политическата коректност” пропагандни прогнози за благоденствие. Никой от слугинажа няма реалистична представа за света и точното място на България в него, като най-малко съобразена с реалностите е икономическата картина. При тази обстановка не е за чудене, че единствено доктрината ЗАЕДНО /3-6/ предсказва перманентно влошаване на реалните доходи на средния гражданин в една Номенклатуроκραция (деградиралата Представителна Демокрация) /7/. Великите “анализатори” от кохортата - и на хранилката - на статуквото знаят само едно: предсказания за светло бъдеще, размесени със славословене на съответните кормчии във възходящата градация на бетонизираната иерархия София-Брюксел-Вашингтон. Комай всички те железно са схванали полезността на уроците си от онова всъщност не чак толкова далечно, но съзнателно оплювано и стъпквано, за да се отдалечи психологически от нас минало, когато техни колеги (а в някои случаи и те самите) се занимаваха със съвършено същите упражнения, само с малък

Номенклатурчиците се заеха да тушират ситуацията и само след няколко хода все пак успяха. Пръкнаха се “алтернативни” блогове и форуми, намериха се достатъчно предатели измежду лидерите на отделните групи протестиращи, разцепиха се на протести и анти-протести, слугинажът в медите свърши своя дял от работата, премести се фокусът към служебното правителство... и в края на краищата вълните на оригиналния протест се размиха. Така първата фаза на българската *Революция 21* приключи. Властващите преди протестите се завърнаха да “реформират” проблемите (сякаш те не бяха част от тях, докато управляваха преди протестите). Разбира се, не е луд който е излял баницата, а който е гласувал тоя същият отново да седне на трапезата, за да я дояде...

Отново е изборна треска, отново е звън на пари!

Днес кандидатите за влизане в “реформирация” “елит” – някъде N-то издание вече – нито си спомнят за протестите, нито искат да си припомнят Пламен Горанов или Лидия Петрова /8/. На тях не им трябва нови знамена, нито имена на нови герои, нито дори нови идеи – те обещаваат, че ще реформират недореформираното, и че тогава всичко, ама всичко ще се оправи... Номенклатурчиците ги интересуват само старата песен на “нов” глас: каруселът ще се завърти отново – отново хвърляйки на вятъра няколко стотици милиони левове грешни пари на има-няма най-богатия данъкоплатец в света, след което Номенклатурата ще се леко преконфигурира за новия тур на властване, и всичко ще си легне на старото място (както е казал Швейк, “трябва нещо да се промени, за да си остане всичко по старому”)...

При горната обстановка има само един въпрос за уточняване: кога мнозинството, което масово не гласува (50-60% от общия брой гласоподаватели), плюс гласуващите със съзнателно невалидизирана бюлетина /9/ и плюс гласуващите с “Не подкрепям никого”, ще осъзнае силата си, ако се обедини под кауза, която А) идентифицира коренът на злото, Б) показва отсрещния бряг, и В) посочва единствения брод до спасителния бряг /10/? Засега е очевидно, че процесът на това проглеждане и узряване изисква още няколко итерации на цирка наречен “избори”, докато и най-твърдоглавите се убедят, че трябва да се промени изцяло социо-политическата система, и че това с реформи на парче – “козметични”, по нашата класификация – няма как да стане.⁵ Сравнително “добрата” новина е, че оттук нататък правителствата няма да могат да изкарват пълен мандат, така че тези с по-къса памет ще имат шанса да видят повторение на глупостта си по-често и – дай, Боже – може и наистина да прогледнат⁶.

нюанс в адресите. Тези мислители реалистични предвиждания скоро няма как да произведат!

5 Много от активните - за да не кажа “нетърпеливите” - български патриоти, при това истински, а не набедени за такива, се блазнят от идеята да се включат в изборната борба с фокус върху един или друг детайл от неизброимото множество такива за коригиране в системата. Презумпцията е, че с обединените усилия на гледащите в посока “промяна на статуквото” би могло да се постигне успех в един или няколко пункта, което вече би било прогрес. Да, това е така, но само привидно. Тази социо-политическа система се характеризира с това, че 1) не допуска застрашаващи жизнеността ѝ проблеми да бъдат решавани в обсега на нейните механизми, и 2) проявява способността да мутира така, че всички евентуално решени второстепенни проблеми с времето се инвалидизират до степен щото ефектът от прокарването им е в най-добрия случай нищожен. Това прави усилията на споменатите активисти безсмислено разхищение на време, което би могло - и би трябвало - да се употреби за решаване на основния въпрос, вместо да се мечтае за мумифицирани категории като “опозиция”, “коректив”, “ляво” срещу “дясно” и пр. Горното води и до един кардинален извод, който също чака да бъде осмислен от мнозинството: борбата срещу Номенклатурацията трябва да бъде спечелена преди системата да може да реагира - в момента, когато НВ Българският Народ даде “мандат за истинска коренна промяна” на своя политически субект като му дари желаното абсолютно мнозинство. Това би могло да се нарече и “официален Троянски кон” - а също и “катафалката на Номенклатурата”.

6 Преди време стигнах до убеждението, че съвременната ужасяващо масова епидемия нападнала българите, трябва да се дефинира като “**Пази, Боже, спяно да помисли, че е прогледнало!**”. Ако не се лъжа, за пръв път употребих тази дефиниция в меморандум до Симеон Дянков, в качеството му на Министър на финансите, по повод некоректното му поведение по време на ликвидацията на Българския НаноТехнологичен Център (БНТЦ) през 2009 г. /11, 12/. Разбира се, той едва ли го е чел, тъй като всички Номенклатурчици се интересуват от всичко друго освен оценка на достойнствата им от страна на неовластеното мнозинство, понеже се мислят за недостижими – докато един ден ги привикат пред Народен Трибунал...

Накъде?

Междувременно, ние смятаме за доказано до очевадност, че докато не участва в изборите политически субект като Дисидентското Движение ЗАЕДНО, съставен изцяло от непрофесионални “политици” и търсещ мандат от народа за коренна замяна на сегашната социо-политическа система с нова съгласно оповестената своя Програма /13/, единственият смислен начин на гласуване си остава този с едно (или няколко) голямо “НЕ!”. “НЕ!” на системата, “НЕ!” на Номенклатурата!

Литература:

1. Ivan Daraktchiev; The Revolution within Democracy, https://www.academia.edu/5804006/The_Revolution_within_Democracy.
2. Ivan Daraktchiev; On reading the signs of Vox Populi, https://www.academia.edu/4439447/On_reading_the_signs_of_Vox_Populi.
3. Иван Даракчиев; Основните икономически съображения предопределящи предстоящата революция в България, <https://www.academia.edu/8735447/>.
4. Иван Даракчиев; Проектът България, <https://www.academia.edu/7618093/>.
5. Иван Даракчиев; Пътят “Европейски Съюз”, <https://www.academia.edu/8735644/>.
6. Ivan Daraktchiev; Open letter to Richard Rahn, https://www.academia.edu/4439526/Open_letter_to_Richard_Rahn.
7. Ivan Daraktchiev; Nomenklaturocracy, or what exactly was Orwell right about, https://www.academia.edu/4439386/Nomenklaturocracy_or_what_exactly_was_Orwell_right_about.
8. Иван Даракчиев; Факелът на отчаянието, <https://www.academia.edu/9658412>.
9. Иван Даракчиев; За възторженото начало на поредния дълъг национален махмурлук, <https://www.academia.edu/30078526/>.
10. Иван Даракчиев; Програмата на ДД ЗАЕДНО – единствената Национална Доктрина за България: размишления върху изобилието от “национални доктрини” и “национални стратегии” като способ за дефокусирането на нацията, <https://www.academia.edu/29482364/>.
11. Татьяна Явашева, Нанотехнологии в минало свършено време, <http://www.temanews.com/index.php?p=tema&iid=606&aid=14446>.
12. Христо Ласков, Спирането на нанотехнологичния център е удар за науката и икономиката ни; http://www.report.bg/reportbg/vla__d.php?ri=55090.
13. Програма на ДД ЗАЕДНО, http://zaedno.mobi/Zaedno/Nacalo_files/111222333.pdf.